

Som sagt, for at faa en virkelig retfærdig Beskatning er det af den allerstørste Betydning, at Skatteligningen foregaar, som den skal. Det tør vel nok siges som en almindelig Regel, der naturligvis kan have sine Undtagelser, at den Promille af Selvangivelser, man finder i de forskellige Kommuner, nogenlunde er Udtryk for, om Ligningsmyndighederne gør sig Umage for at naa til den rigtige Ligning, hvad jeg tror, man kan. Thi hvad vil der ske, hvorledes vil det stille sig, naar de paagældende undlader at gøre Selvangivelse? Hvis det er en Ligningskommission, som forhøjer Indkomsterne saa længe, indtil de vedkommende mener, at nu bliver det for galt, nu kan det ikke betale sig længere at undlade at gøre Selvangivelse, saa skal de nok komme med Selvangivelsen. Hvis det derimod er en Ligningskommission, der ikke ræsonnerer saaledes, men sætter Indkomsten til et eller andet Beløb, og vedkommende Skatteyder saa ikke klager eller kommer med Selvangivelse, kan man gaa ud fra, at han ser sin Regning ved at lade Ligningskommissionen sætte Indkomsten. Derfor tror jeg, at man paa Grundlag af det Antal Selvangivelser, der er pr. 1 000 Skatteydere, kan skønne over, hvorledes Ligningsmyndighederne virker i den paagældende Kommune. Jeg har skrevet nogle Tal op efter de sidste Meddelelser, vi har med Hensyn til, i hvilken Udstrækning der selvangives her i Landet. Disse Tal er for Aaret 1920—21, og de er ganske interessante. I Storkøbenhavn, det vil altsaa sige København, Frederiksberg og Gentofte Kommuner, er der 932 Selvangivelser af hvert Tusinde. For Provinsbyerne under eet er der 841 Selvangivelser af hvert Tusinde. For Landdistrikterne paa hele Sjælland er Selvangivelserne 711 af hvert Tusinde, men Tallene er for øvrigt højst forskellige, og jeg skal nævne dem. For Københavns Amtsrådsreds er det 882, for Roskilde Amtsrådsreds er det 798, for Frederiksberg Amt 838, for Holbæk Amt 587, for Sorø Amt 493 og for Præstø Amt 714, saa Gennemsnittet illustrerer ikke rigtigt, hvorledes Forholdet er i de forskellige Amter. I Bornholms Kommuner er der kun 421 Selvangivelser og paa Lolland-Falster 582 paa hvert Tusinde — det er stadig Landkommuner. I Fyns 3 Amter er der 733 paa hvert Tusinde, men de fordeler sig forskelligt, Odense Amt har 875, Svendborg og Assens henholdsvis 668 og 665. I det hele taget synes der, jo længere man kommer bort fra Byerne, at være større og større Frygt

for Selvangivelse. I det sydøstlige Jylland, taget under eet, Vejle Amt, Skanderborg Amt, Aarhus Amt og Randers Amt, er der 608 Selvangivelser for hvert Tusinde, i det nordlig Jylland er Tallet 419, i det sydvestlige Jylland, Viborg Amt, Ringkøbing Amt og Ribe Amt, er det 293 og for hele Jylland 456. Det slog mig, da jeg gennemlæste dette, at man næsten kunde maale Venstres Styrke ude i Landet efter disse Tal — det er muligvis en Tilfældighed —, jo mindre pro mille, desto stærkere synes Venstre at være paa den paagældende Egn. Saa tænkte jeg: Hvorledes mon det stiller sig i den allermest trofaste Venstrekreds, vi har her i Landet, herved tænkte jeg naturligvis paa Kirkeministerens Kreds, og saa pillede jeg nogle Tal ud fra nogle Kommuner i den, som er kendt Landet over, og jeg fandt da en Kommune der hedder Thim. I den er der 190 Skatteydere, og af dem har 29 selvangivet. En anden, som er landskendt — den hedder Stadil —, har 116 Skatteydere, men kun 7 Selvangivelser. Saa er der endelig en Kommune, som man ogsaa kender derovrefra — den hedder He —, den har 242 Skatteydere, men kun 35 Selvangivelser.

Se, nu har jeg hørt, naar Venstres Talere staaar op her i Tinget — det gjaldt ogsaa den ærede Ordfører for Venstre (Jensen [Klejs]), idet en meget væsentlig Del af hans Tale gik ud paa at bevise dette —, at det var usand og nederdrægtig Tale, at Landmændene ikke betalte Skat af deres virkelige Indkomst. Jeg synes, vi er alle interesserede i at slaa saadanne Paastande ned, men der er i Virkeligheden kun en eneste Maade, hvorpaa vi kan gøre det — det er formentlig alle enige med mig i —, nemlig ved at lave Ligningsregler og Ligningsbestemmelser, som hindrer, at noget saadant kan ske. Jeg vil vove den Paastand, at hvis der under den fortsatte Forhandling her i Rigsdagen ikke kan opnaas Enighed om at skaffe de bedst mulige Ligningsregler i Retning af at garantere, at alle kommer til at betale Skat af deres virkelige Indtægt, synes jeg, man har Lov til at rette en Bebrejdelse og Anke og Mistanke mod dem, som repræsenterer de paagældende Samfundsklasser. Her er altsaa efter min Mening en enestaaende Lejlighed for Landmændene og deres Repræsentanter til at vise, at det er deres Ønske og Villie, at alle her i Landet virkelig skal betale Skat af den Indtægt, de har, og der er saa meget mere Grund til, at det sker, som der er mange, mange Menne-